

DONDUM,

HEYKƏLƏ DÖNDÜM

BİR ANA QUCAĞINDA

ƏDALƏT BƏDİR XANLI

Mən bir uşaq doğuldum yaşamağa cahanda,
Tam haqqımla vətəndaş, Xocalı torpağında.
Qəsd olundu yurduma gecənin son çağında:
Şaxtalı don, amansız soyuq, qarda, boranda
Dondum, heykələ döndüm bir ana qucağında.

Bilmədim sevgi nədir, bilmədim həyat nədir?
Bölmədim sevincimi, bildirmədim dərd nədir?
Bilmədim ölmək üçün günahlarım bəs nədir?
Şaxtalı don, amansız soyuq, qarda, boranda
Dondum, heykələ döndüm bir ana qucağında.

XOCALI

**Mənim yaşda günahsız körpələr nə qədərdir?
Qoy duysun bəşəriyyət, bəlkə, yüz minlərcədir?
Bu quduzluq, soyqırım, qan dünyaya ləkədir!
Şaxtalı don, amansız soyuq, qarda, boranda
Dondum, heykələ döndüm bir ana qucağında.**

**Qoca, qadın, ya körpə – heç kimə baxmırdılar,
Qışqıran hər bir kəsin başından vururdular.
Məni möhkəm vurdular, yəqin, ölmüş sandılar...
Şaxtalı don, amansız soyuq, qarda, boranda
Dondum, heykələ döndüm bir ana qucağında.**

**Qızıdır məni, ey Günəş, mən bəşər övladiyam,
Ananın qucağında donmuş buz parçasıyam.
Bir daş olsam da belə, ruhum bilir hardayam...
Şaxtalı don, amansız soyuq, qarda, boranda
Dondum, heykələ döndüm bir ana qucağında.**

